

Sunt Președinta AFDPR Filiala Mehedinți și mă adresez pentru prima dată grupului de urmași ai persoanelor persecutate politic, cu care, din lipsă de timp, n-am putut discuta. M-am decis s-o fac acum fiindcă am aflat de la câțiva colegi din țară că s-a vorbit pe grup pro și contra la adresa mea cu o zi în urmă. Curiosă să văd despre ce este vorba, am rugat să-mi fie citit de pe telefonul unui membru al AFDPR, în răstimpul câtorva minute, maxim 10, ce consideră că este mai important. Le mulțumesc celor care mi-au luat apărarea mie personal sau AFDPR în general. Recunosc faptul că n-am crezut că voi fi pusă vreodată în situația de a mă apăra. De aceea voi lăsa la urmă problema mea personală și încep cu ceea ce înseamnă AFDPR, fără să pretind că am vreun merit la înființarea lui. Vă asigur că aceia care, în necunoștință de cauză, aduc reproșuri fără să înțeleagă că tot ce s-a făcut până acum s-a făcut cu aportul consistent al AFDPR se află într-o mare eroare. Aveam doar 39 de ani la revoluție și eram simplu profesor de istorie. Dar primii 10 ani din viață, cei mai grei, i-am petrecut în Bărăgan, deportată cu toată familia mea, deci știu foarte bine pentru ce, de ce, cum și în ce fel se zbat cei din AFDPR în primul rând pentru memoria celor persecutați și apoi pentru reparațiile morale și materiale care li se cuvin. Dacă AFDPR nu exista, nu existau nici beneficiari ai DL 118/90. N-ar fi avut cine se lupta pentru ei. Doar uniți am putut face ceva. **Să nu-și închipuie cineva că statul, guvernul sau parlamentarii au avut inițiativa reparațiilor de orice fel. Este meritul AFDPR 100%.** Trăiau atunci încă mulți dintre cei care au suferit în închisori, în lagăre de muncă, în deportare, prizonierat sau DGSM. După ce în 1990, **AFDPR a obținut aprobarea DL 118/1990**, comisiile din fiecare județ au analizat dosarele depuse de petenți, au stabilit sumele de bani ce se cuveneau fiecăruia și a început lupta pentru a recupera memoria celor persecutați. Era o luptă contra cronometru fiindcă victimele se aflau pe ultima sută de metri. Dacă AFDPR nu a făcut demersuri pentru actualizarea sumelor indemnizațiilor ele nu au mai fost majorate timp de 25 de ani în afara indicelui inflației. Până în 2015. În acel an, în Parlamentul României, pentru susținerea majorării propusă și susținută de **AFDPR**, la discuțiile pe comisii și întocmirea Raportului Nr. 4c-7/602 din 2 martie 2015 au fost prezenți, pentru susținere, în afara D-nei Rovana Plumb – Ministrul Muncii și a lui Darius Vâlcov – Ministrul Finanțelor, următorii: **Octav Bjoza- președinte AFDPR, Petru Mirciov – Președinte AFDB –Timiș, Cornelia Fetea – Președinte AFDP (filiala Caraș-Severin), Mateescu Ileana –vicepreședinte AFDP Mehedinți, Petre Panduru membru în conducerea AFDP București**, fapt ce poate fi verificat de orice doritor să știe ce face AFDPR, de pe internet. S-a obținut atunci dublarea indemnizațiilor rămase la nivelul anului 1990.

După aceea, tot AFDPR condus de Octav Bjoza a întocmit alt proiect, inițiatori fiind Filiala Timiș AFDPR prin Teodor Stanca și AFDB Timiș -Petru Mirciov, finalizat în proiectul B-609 din 13 decembrie 2018 pentru o nouă majorare și pentru prima dată s-a propus ca și copiii persoanelor persecutate să primească o indemnizație. Acest proiect a fost depus în Parlament, având susținerea PNL, respectiv a fost înmănat d-nei Alina Gorghiu. Respectivul proiect a fost susținut de toate filialele, el fiind punctul central al discuțiilor Congresului AFDPR din acel an. Timișul l-a contactat pe dl Deputat Adnași Slavoliub, ca fiu de fost deportat, adică o persoană care cunoștea foarte bine problema în discuție, să preia și să susțină Proiectul și să facă demersurile necesare pentru aprobarea lui. Este foarte adevărat că dânsul s-a zbatut foarte mult pentru obținerea aprobărilor necesare și le-a obținut, spre bucuria tuturor. Nimeni nu i-a contestat acest merit, dimpotrivă. Ori de câte ori dânsul a avut nevoie de ajutor din teritoriu și am fost solicitați, am răspuns prompt. Știindu-l un om de onoare nu cred că dânsul va nega că din județele Timiș, Caraș-Severin și Mehedinți a primit la timp orice material ne-a fost solicitat.

Dar AFDPR nu s-a zbatut doar pentru bani. Obiectivul nostru numărul unu a fost și va fi cunoșterea, în special de către generațiile tinere, a adevărului despre suferința, jertfa, martiriul celor care au făcut posibilă căderea comunismului scoțând în evidență crimele pe care acest regim le-a comis cu bună știință în dauna poporului român. Pentru aceasta fiecare filială AFDPR a construit monumente, troițe, plăci comemorative, a organizat comemorări, întâlniri cu factorii de decizie, simpozioane, s-au scos cărți și reviste, s-au amenajat expoziții tematice, etc. etc. Toate acestea costă bani. În afara cotizațiilor membrilor, nici-una din filiale nu are finanțare de nicăieri. În afara casierului și a contabilului nimeni din conducerea filialelor nu este plătit. Iar retribuția acestora, la Mehedinți, a fost de 200 lei/lună casierul și 0 lei contabilul. Restul toți facem muncă voluntară. Și dacă unii, care-au intrat pentru prima oară într-un sediu AFDPR decât să facă demersurile pentru că **trebuie să primească** niște bani nu apreciază, măcar de critici ar trebui să fim scutiți.

Ca una care m-am ocupat de primirea și verificarea dosarelor la L 130/2020 am avut dezamăgirea să constat că 80% din petenții care depuneau și încă depun dosare nu știau unde le-au fost deportați sau condamnați părinții, cât au stat acolo și în ce a constat persecuția. Adică n-au avut curiozitatea să discute cu propriii părinți, cât au trăit, despre suferințele și nenorocirile prin care au trecut. Dar vor bani și drepturi că „**li se cuvin, iar statul le dă!**”. Eu îi asigur, că tot ce au primit și vor primi nu a căzut din cer, că s-a gândit statul la ei, că parlamentarii erau atât de îngrijorați de soarta lor încât n-au dormit până n-au rezolvat problema. Și în schimbul tuturor sumelor și a drepturilor câștigate, nu dându-și cu părerea pe facebook internații, beneficiarii au o singură datorie: să-și plătească o cotizație, stabilită în Statutul AFDPR, la uriașa sumă de 2% lunar din cuantumul indemnizației cuvenite. Asociațiile nu au respectat această prevedere a statutului și au micșorat substanțial suma, ca să nu-i împovăreze prea mult pe beneficiari. Cuantumul indemnizației fixate reprezintă sub 40% din cei 2% stabiliți prin statut. Și tot e mult, mai bine nu-l achităm, că doar statul dă banii, nu AFDPR! El n-are nici-un merit!

Și acum vin la problema personală. Doamna Oprescu, cea care a postat un mesaj pe grup acum două zile, m-a sunat într-adevăr în data de 23 martie pe la ora 16 să mă întrebe ce trebuie să facă pentru a deveni membră AFDPR. Eu stau la sediu zilnic, de luni până vineri până la ora 12,30, voluntar. Nici după ce vin acasă nu am liniște, fiind sunată de n ori de cei cu dosare în lucru, pe diverse teme și nu am refuzat pe nimeni, nu am bruscat pe nimeni, m-am străduit să găsesc soluții pentru toți. Scriam la o carte când am fost sunată de d-na Oprescu, dar n-am dat semne de nervozitate și i-am răspuns amabil ce trebuie să aducă, plus cotizația de 157 de lei pe an din care 7 lei este contravaloarea carnetului. S-a arătat mirată de ce este așa de mare suma, pentru că dânsa are indemnizația de 1588 lei lunar și a aflat (de unde?) că în alte județe se plătește mult mai puțin, cam 35 de lei. I-am explicat că 2% din indemnizația dânssei, conform statutului, ar fi în jur de 400 lei (375 am calculat ulterior), deci este cam 40% din cât prevede statutul și cam tot atât este și în județele celelalte, unele respectă chiar cota de 2% **pe lună**. Discuția a durat destul de mult cu doamna care insistă că are dreptul să se informeze. Ca să o scurtez, ne-am înțeles să vină a doua zi la sediu, îi pun la dispoziție statutul și se va informa, după părerea mea, din cea mai autorizată sursă la nivel de Mehedinți.

N-a venit a doua zi, iar azi fiind a treia zi de la discuție am aflat de la colegii din țară că a pus un anunț pe internet, zeflemitor, așa cum am văzut tot azi că mai sunt și multe altele despre AFDPR în general și de aceea m-am decis să-mi spun și eu umila părere despre ce se discută pe grup și ce se face în realitate.

Am aflat că locul de muncă al doamnei Oprescu este la distanța de 100 m de sediul nostru, i-ar fi luat 2 minute să vină să se informeze dacă era de bună credință și să decidă singură ce are de făcut. Ca să fiu liniștită în ce mă privește, m-am dus eu acolo să-i arăt statutul, am avut o discuție civilizată, dânsa considerând că n-are ce-și reproșa. Mie nu mi se

pare că a procedat corect, lăsând să se înțeleagă că la Mehedinți urmașilor li se cer sume mari în comparație cu quantumul mic al indemnizației sale și cu sumele percepute pe la alte filiale, înainte să se informeze de la o sursă autorizată, nu pe grup unde fiecare postează ce crede, nu **ce știe**. Eu vă asigur pe toți din grup că sunt persoane care au muncit 40 de ani și au o pensie mult mai mică decât indemnizația doamnei Oprescu care a călcat în sediul AFDPR de două ori: prima dată să depună dosarul de petiționar și a doua oară să mi se plângă că cei de la Taxe și impozite nu-i recunosc drepturile de beneficiar al L.130. Am sfătuit-o și atunci că nu cu barda la brâu se pot rezolva problemele. Și vă mai asigur că suma nu am fixat-o eu, că este mult sub quantumul statutar și nu obligăm pe nimeni să devină membru. Dar nici nu avem obligații față de cei care consideră că nu merităm să ne fie membri.

Sunt președintă de un an și jumătate și am schimbat din temelii tot ce am găsit la sediul organizației, am adus la Turnu Severin pe șefii tuturor instituțiilor care au legătură cu represiunea comunistă, respectiv Președintele României Emil Constantinescu(1996-2000) care acum conduce o fundație care ca obiectiv și problemele noastre, întemeietorul Institutului pentru Investigarea Crimelor Comunismului – Marius Oprea, un membru de la CNSAS, directorul Inst. Național pentru Studiul Totalitarismului, Fundația Corneliu Coposu, conducerea AFDPR Caraș Severin, conducerea AFDB Timiș, Centrala AFDPR, toți să cunoscă direct de la sursă pe persecutații Mehedințiului și să ne ajute în rezolvarea problemelor propuse. Au răspuns chemării mele mulți, a fost plină sala Teatrului, dar nu toți. Am adus Televiziunea Română pentru realizarea serialului Deportații în două rânduri la Severin, am făcut sute de ore de interviuri cu persecutații politic, înregistrări care se păstrează în Arhiva de istorie Orală a Memorialului Sighet și sunt folosite când este nevoie de dovezi concrete despre suferință, am scris cărți, am întocmit tabele cu persecutații spre a dovedi că AFDPR nu este doar vocea șefului și a conducerii, ci și a tuturor semnatarilor din tabele, public în presa locală și centrală în fiecare săptămână măcar câte un articol, am fondat o revistă a Asociației, sunt autoare de proiecte și am văzut că unii dintre membrii grupului întrebă ce-a făcut AFDPR pentru ei! Eu atât am putut, dar dâșii ce au făcut pentru Asociație, sau pentru dâșii personal în afară de a bârfi pe internet? Dar pentru părinții lor, de pe urma cărora primesc bani? Comemorările pe care le organizăm noi, pentru bieții dumneavoastră părinți sunt! De ce nu veniți la ele? Măcar să priviți și să ascultați, dacă cu bani nu vă lasă sufletul să contribuiți și vi se pare mult 150 de lei pe an!

Vă mai asigur și că nu voi mai deranja pe nimeni cu opiniile mele, oricât m-ați provoca, fiindcă-mi pare rău că am depus suflet, muncă, efort, am investit timp și sentimente gândind că fac un lucru bun. Se pare că n-am reușit! O fi, printre dv, un altul mai tânăr și mai potrivit, este oricând binevenit să muncească la vedere, nu pe internet.

Am făcut sute de dosare pentru alții, dar pentru mine și frații mei nu am îndrăznit să fac, să nu se interpreteze că fac abuz de funcție, deși avem dovezi suficiente pe care le știu toți consătenii. Noi am venit din Bărăgan după 10 ani fix, nu după 4 ani, 6 luni și 13 zile cât ne-a fixat comisia în 1990. Am rămas încă cinci ani acolo din două motive: toate cele trei case ale familiei erau ocupate de instituții publice și ne-au fost eliberate după 1990, distruse complet, iar părinții au fost considerați nereeducați și au fost amânați pentru ultimul val de eliberare. Deci, n-am încercat să profit!

Îmi cer scuze celor cu suflet curat care ne deschid ușa la Asociație și încearcă să ajute cu ce pot. Sunt și dintre aceștia destui. Acum amenajem în cadrul Muzeului Regiunii Porților de Fier un muzeu al rezistenței, strângem obiecte din perioada persecuțiilor, avem nevoie de poze pentru un album, ne trebuie voluntari pentru comemorarea a 70 de ani de la deportare, sunt curioasă câți ne vor veni în ajutor. Fără bani, că noi nu știm decât să cerem, nu să și dăm! Doamne ajută!

P.S. Am uitat să spun multe, și-așa v-am reținut prea mult, dar vreau să răspund și unui domn care întreba ce a făcut AFDPR pentru dâșul ca să nu fie încadrat la litera **d** nu **e**. Îi răspund

ce am făcut eu: la câteva luni după ce am fost aleasă, în 13 decembrie 2019, i-am convocat la sediu prin mass media și telefonând personal la cei pe care-i cunoșteam, indiferent că sunt sau nu membri AFDPR, și împreună am discutat ce posibilități avem. Am făcut un tabel cu cei prezenți, cu datele lor personale, ca să dovesc că eu vorbesc în numele dâșilor, adică suntem mulți, și am făcut memorii la cinci instituții: Min. Muncii, Min. Finanțelor, ANPIS, Min. Justiției, Avocatul Poporului în care explicam și atașam dovezi concrete că cei încadrați la litera d sunt nedreptățiți și solicitam ajutor pentru îndreptarea greșelii. Toate instituțiile enumerate au răspuns și am soluționat ușor problema celor concepuți la momentul deportării. Pentru ceilalți s-a rezolvat prin apariția L 232, dar decisesem să facem acțiune comună în instanță, demonstrând că persoane aflate în aceeași situație sunt încadrate diferit în funcție de județ, sau chiar în interiorul aceluiași județ. Adică n-am vegetat cum consideră domnul respectiv. La fiecare congres al AFDPR am ridicat în scris această problemă, fără să fiu președintă și fără să mă aflu în acea situație. Domnul în cauză, fiind ocupat probabil cu internetul, nu a aflat de demers , nu este printre semnatori, dar beneficiază și dânsul de demersurile făcute , are în plus și convingerea că AFDPR n-a făcut nimic pentru dânsul, deși merită cu prisosință. Îl întreb, dânsul personal ce-a făcut pentru a sprijini Asociația și pe sine? Îl invit la sediul nostru să vadă cu propriii ochi că nu se doarme, nici nu se stă la cafele și nici nu ne plătește nimeni. Printre membri din grup or fi și dintre cei care au fost de față la cele relatate și vor avea curajul să spună și celorlalți ce știu. Dacă nu, și vor să se informeze, sunt invitați la sediu să vadă.